DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 grudnia 1945 r.

Nr. 33*)

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO

---

*) Ostatni numer w b. r.

282.

Dekret

z dnia 10 listopada 1945 r.

o zmianie i ustalaniu imion i nazwisk.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Przepisy ogólne.

Art. 1. (1) Obywatel polski jest uprawniony do zmiany imienia i nazwiska w przypadkach i trybie wskazanych w niniejszym dekrecie.

(2) Przepis ust. (1) dotyczy również osoby, nie posiadającej żadnej przynależności państwowej (bezpaństwowca), jeżeli ma miejsce zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. (1) Władzą orzekającą w sprawie zmiany nazwisk jest władza administracji ogólnej II instancji.

(2) Minister Administracji Publicznej może sobie zastrzec w drodze rozporządzenia orzekanie o zmianie na obszarze całego Państwa lub niektórych województw, na stałe lub na czas określony, co do wszystkich spraw lub niektórych tylko kategorii (typów) zmian.

(3) W sprawach dotyczących zmian, o których mowa w art. 3 ust. (2) pkt 2), właściwa władza (ust. (1) lub (2), orzeka po zasięgnięciu opinii Ministra Obrony Narodowej, który może prawo udzielania opinii przekazać dowódcom okręgów wojskowych.

(4) Jeżeli zmiana nazwiska ogranicza się do przystosowania jego zniekształconej pisowni do zasad pisowni polskiej, właściwa do orzekania jest władza administracji ogólnej I instancji.

(5) Władzą orzekającą w sprawie zmiany imion jest władza administracji ogólnej I instancji. Ministrowi Administracji Publicznej przysługują również w tym zakresie uprawnienia, przewidziane w ust. (2), przy czym władny jest również zastrzec tę właściwość na rzecz władz administracji ogólnej II instancji.

(6) Władza administracji ogólnej II instancji ustala nazwisko w przypadkach, przewidzianych w art. 12. Przepisy ust. (2) i (4) mają odpowiednie zastosowanie.

Zmiana nazwisk.

Art. 3. (1) Właściwa władza orzeknie o zmianie nazwiska zgodnie z wnioskiem strony, jeżeli zachodzi ku temu ważna przyczyna.

(2) W szczególności ważna przyczyna zachodzi, gdy ubiegający się o zmianę:

1) nosi nazwisko hańbiące albo ośmieszające lub nielicujące z godnością człowieka,

2) w okresie czasu od dnia 1 września 1939 r. do dnia 9 maja 1945 r. przybrał inne nazwisko (pseudonim wojskowy), pełniąc służbę w Wojsku Polskim, armii sprzymierzonej, polskiej formacji wojskowej, oddziale partyzanckim niepodległościowo-demokratycznym, grupie bojowej organizacji niepodległościowo-demokratycznej, prowadzącej walkę z najeźdźcą niemieckim, i wypełniał gorliwie swe obowiązki,

3) przybrał inne nazwisko (pseudonim konspiracyjny) w związku z udziałem w podziemnej walce z najeźdźcą niemieckim,

4) używał innego nazwiska (pseudonimu osłaniającego) celem uchronienia się przed aktami gwałtu najeźdźcy niemieckiego lub jego popleczników,

5) nosi nazwisko o brzmieniu niepolskim,

6) nosi nazwisko, które ma formę imienia.

(3) Nowe nazwisko zastępuje dotychczasowe. W przypadkach wymienionych w ust. (2) pkt 2), 3) i 4) na wniosek strony nazwisko dotychczasowe pozostanie obok nowego na pierwszym lub drugim miejscu.

Art. 4. (1) Podanie o zmianę nazwiska winno być zgłoszone do władzy administracji ogólnej I instancji, w której okręgu petent ma miejsce zamieszkania. Jeżeli petent nie posiada na obszarze Rzeczypospolitej miejsca zamieszkania, właściwą jest władza ostatniego miejsca zamieszkania w kraju, a gdy tego brak — właściwą władzę wyznacza Minister Administracji Publicznej.

(2) Jeżeli kilku członków tej samej rodziny wnosi podanie o identyczną zmianę nazwiska, może ono być wniesione do którejkolwiek władzy spośród tych, które są właściwe do przyjęcia jednego z podań.

Art. 5. Ministrowie Administracji Publicznej i Sprawiedliwości ustalą w rozporządzeniu wykonawczym, jaki organ opieki społecznej może wnosić w imieniu dzieci nieznanych rodziców oraz dzieci opuszczonych podanie o zmianę nazwiska.

Art. 6. (1) Władza administracji ogólnej I instancji przeprowadza postępowanie wyjaśniające, w szczególności ustali, z jakich pobudek strona ubiega się o zmianę nazwiska.

(2) Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego prośba wraz z wynikiem tegoż będzie odesłana władzy orzekającej (art. 2 ust. (1)—(3), chyba że władza administracji ogólnej I instancji jest władzą orzekającą w sprawie (art. 2 ust. (4).

Art. 7. Władza odmówi zmiany nazwiska:
a) jeżeli strona ubiega się o nazwisko historyczne lub wsławione na polu kultury, działalności politycznej, społecznej lub wojskowej,
b) gdy zachodzi uzasadniona obawa, że strona ubiega się o zmianę nazwiska w zamiarze ułatwienia sobie działalności przestępczej, uprawianie nieuczciwej konkurencji lub też w zamiarze uchylenia się od odpowiedzialności cywilnej lub karnej.

Art. 8. (1) Zmiana nazwiska rozciąga się na żonę osoby, której nazwisko ulega zmianie, chyba że na zmianę się nie zgodzi.

(2) Zmiana nazwiska rozciąga się na niepełnoletnie dzieci strony noszącej to samo nazwisko i na niepełnoletnie dzieci przysposobione.

Art. 9. (1) Władza orzekająca (art. 2) zarządza wpisanie zmiany nazwiska do ksiąg urodzeń i małżeństw na marginesie aktu stanu cywilnego, a także zawiadamia właściwe według miejsca zamieszkania i pobytu danej osoby władze, prowadzące ewidencję ludności i ewidencję wojskową, oraz władzę skarbową, ponadto zaś władzę prowadzącą rejestr karny.

(2) Władza orzekająca (art. 2) poda o zarządzonej zmianie nazwiska do publicznej wiadomości na koszt osoby interesowanej w drodze ogłoszenia w poczytnym piśmie miejscowym.

(3) Władza orzekająca zaniecha zarządzenia wpisu, zawiadomień i ogłoszeń przewidzianych w ust. (1) i (2), jeżeli za tym przemawiają ważne powody.

Zmiana imion.

Art. 10. (1) Art. 3 ust. (1) i (3), art. 4—6, 7 pkt b) i 9 mają zastosowanie do zmiany imion.

(2) Ważna przyczyna zachodzi w szczególności, gdy imię osoby ubiegającej się o zmianę:
1) wykazuje cechy przewidziane w art. 3 ust. (2) pkt 1) i 5) co do nazwisk,
2) zostało przez nią przybrane w warunkach, o których mowa w art. 3 ust. (2) pkt 2), 3), 4),
3) jest imieniem zdrobniałym, które nie usamodzielniło się,
4) jest imieniem, które stanowi neologizm i nie weszło do zasobu imion używanych,
5) jest imieniem będącym z istoty swej nazwiskiem.

(3) Jeżeli zmiana imienia następuje równocześnie ze zmianą nazwiska, zezwolenia udziela władza, wskazana w art. 2 ust. (1)—(4).

Przepisy szczególne o niektórych pseudonimach.

Art. 11. (1) Osoby, o których mowa w art. 3 ust. (2) pkt 2), 3) i 4) mogą złożyć prośbę o zmianę nazwiska, bądź imienia i nazwiska najpóźniej do dnia 31 grudnia 1947 r.

(2) Osoby, które nie skorzystają z uprawnienia, przewidzianego w ust. (1), obowiązane są do złożenia wobec władz administracji ogólnej I instancji oświadczenia o powrocie do swych dotychczasowych imion i nazwisk i do udowodnienia swej tożsamości. Władza administracji ogólnej I instancji wyda decyzję ustalającą tożsamość.

(3) Osoby, które złożyły prośbę w terminie, przewidzianym w ust. (1), mogą nadal używać pseudonimu — do czasu prawomocnego ukończenia postępowania w sprawie. Władza przejmująca podanie (art. 4) wyda petentowi stosowne zaświadczenie.

(4) Zstępni nieżyjących żołnierzy lub uczestników akcji konspiracyjnej, wymienionych w art. 3 ust. (2) pkt 2) i 3) mają prawo do zmiany nazwiska na pseudonim wojskowy lub konspiracyjny, przybrany przez ich zmarłych wstępnych, stosownie do przepisu art. 3 ust. (2) pkt 2) i 3).

Ustalanie nazwisk.

Art. 12. (1) Jeżeli zachodzą wątpliwości co do brzmienia lub pisowni nazwiska obywatela polskiego lub osoby, nie posiadającej żadnej przynależności państwowej (bezpaństwowca), zamieszkałej lub mającej miejsce pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, władza wskazana w art. 2 ust. (6), może ustalić nazwisko na żądanie interesowanego lub z urzędu, przy czym orzeczenie takie ma moc powszechnie obowiązującą. Przepisy art. 4, 6, 8 i 9 mają odpowiednie zastosowanie.

(2) Gdy w postępowaniu wszczętym na wniosek interesowanego decyzja zależy od rozstrzygnięcia pytania wstępnego z dziedziny prawa familijnego, władza orzekająca (art. 2 ust. (6) może zawiesić postępowanie na wniosek lub z urzędu i odesłać wnioskodawcę na drogę sądową, celem wyjednania rozstrzygnięcia tego pytania wstępnego.

(3) Gdy przedmiotem postępowania sądowego jest prawo do używania nazwiska, postępowanie to ulega zawieszeniu na żądanie władzy orzekającej (art. 2 ust. (6) do czasu ustalenia nazwiska stosownie do przepisu ust. (1).

Nadawanie imion i nazwisk.

Art. 13. Dzieciom nieznanych rodziców i osobom dorosłym niewiadomego pochodzenia nadaje nazwisko władza, wymieniona w art. 2 ust. (1), imię zaś — władza, wymieniona w art. 2 ust. (5).

Przepisy szczególne o używaniu imion i nazwisk.

Art. 14. Minister Administracji Publicznej może w drodze rozporządzenia postanowić, że w miejscowościach, w których zamieszkuje znaczna liczba osób tegoż imienia i nazwiska, winny one w stosunkach z władzami publicznymi stale używać dodatków odróżniających, np. imienia ojca.

Art. 15. Gdyby w przyszłości wskutek aktów prawa prywatnego (np. przez przysposobienie) miało powstać nazwisko wieloczłonowe, składające się z więcej niż z dwóch części, urzędnik stanu cywilnego (prowadzący metryki) odmówi wpisu, jeżeli uprawniony nie złoży przed nim równocześnie oświadczenia, że redukuje nazwisko do dwóch wybranych przez siebie części.

Opłaty stemplowe.

Art. 16. W ustawie z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 156 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) akt zezwolenia na zmianę imion i nazwiska, lub nazwiska . . . . 500 zł"

2) w art. 156 dodaje się nowy pkt 10 o brzmieniu:
„10) akt zezwolenia na zmianę imion . . . . 50 zł".

Przepisy przechodnie i końcowe.

Art. 17. (1) Na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska decyzje o odwołaniu zezwoleń na zmianę imienia lub nazwiska, udzielonych przed dniem 30 stycznia 1933 r., wydane na mocy §§ 7 i 11 ustawy z dnia 5 stycznia 1938 r. (Dz. u. Rzeszy I, str. 9) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 24 grudnia 1940 r. (Dz. u. Rzeszy I, str. 1669), uważa się za niebyłe. Oparte na nich wzmianki na marginesie aktów w rejestrach stanu cywilnego uważa się za nienapisane, przy czym na wniosek strony lub z urzędu zostaną one wykreślone.

(2) Na tymże obszarze wzmianki (adnotacje) o przybraniu imienia dodatkowego, uskutecznione na marginesie aktu w rejestrach stanu cywilnego, stosownie do przepisu § 2 rozporządzenia z dnia 17 sierpnia 1938 r., wydanego celem wykonania ustawy o zmianie nazwisk i imion (Dz. u. Rzeszy I, str. 1044), poczytuje się za nienapisane, przy czym na wniosek strony lub z urzędu zostaną one wykreślone.

Art. 18. Dla osób, które przybrały inne imię lub nazwisko w czasie pełnienia służby w Wojsku Polskim w okresie czasu od dnia 1 września 1939 r. do dnia 9 maja 1945 r., do uznania zmiany imienia lub nazwiska za prawnie dokonaną wystarczające jest zaświadczenie o zmianie wydane przez Ministerstwo Obrony Narodowej.

Art. 19. Sprawy zmian imion i nazwisk, nie załatwione prawomocnie do dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, winny być prowadzone w dalszym ciągu stosownie do przepisów niniejszego dekretu.

Art. 20. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą:

1) ustawa z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 478), zmieniona art. 15 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 296) i art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 914),

2) rozporządzenie Rządu Pruskiego o zmianie nazwisk z dnia 3 listopada 1919 r. (Zb. u. prusk. str. 177),

3) rozporządzenie Rządu Pruskiego o przybieraniu nazwisk szlacheckich w postaci zupełnej z dnia 3 listopada 1919 r. (Zb. u. prusk. str. 179),

4) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych Prus z dnia 12 lutego 1920 r. (Dziennik Ministerialny Pruskiej Administracji Wewnętrznej str. 74),

5) zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 kwietnia 1937 r. w sprawie zmiany imion osób, zamieszkałych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. Urzęd. Min. Sprawiedl. Nr 5, str. 69), oraz wszelkie przepisy w zakresie objętym niniejszym dekretem.

Art. 21. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego i Skarbu.

Art. 22. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Zaruk Michalski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 grudnia 1945 r. Nr 56, poz. 310).

283.

Dekret
z dnia 10 listopada 1945 r.
o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczania biletów skarbowych. Ogólna suma każdocześnie znajdujących się w obiegu biletów skarbowych, wypuszczonych na podstawie dekretu niniejszego, nie może przekraczać 3 miliardów złotych.

Art. 2. Wysokość oprocentowania biletów skarbowych oraz wszelkie inne warunki emisyj, w szczególności wysokość odcinków, terminy wypuszczenia i płatności biletów skarbowych, ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Art. 3. Bilety skarbowe będą przyjmowane według ich wartości bieżącej przez kasy państwowe na spłatę wszelkich należności Skarbu Państwa z tym wszakże, że należność regulowana biletami skarbowymi nie może być mniejsza od wartości bieżącej biletów skarbowych, którymi dokonywana jest wpłata.

Art. 4. Bilety skarbowe mają wszelkie prawa papierów pupilarnych.

Art. 5. Obowiązek spłaty biletu skarbowego wygasa z upływem 5 lat od dnia jego płatności.

Art. 6. Bilety skarbowe nie podlegają działaniu ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 406).

Art. 7. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski
w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 16 grudnia 1945 r. Nr 56, poz. 311).

284.

Dekret
z dnia 16 listopada 1945 r.
o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Podwyższa się dziesięciokrotnie przewidziane w wydanych przed dniem 5 września 1939 r. przepisach prawa materialnego i formalnego grzywny, kary pieniężne, kary porządkowe i nawiązki, oznaczone stałą kwotą pieniężną, oraz górną granicę grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek, oznaczonych w określonej kwocie pieniężnej, niezależnie od tego czy do ich wymierzania powołane są władze sądowe czy władze administracyjne.

Art. 2. Podwyższa się również dziesięciokrotnie górną granicę grzywien, kar pieniężnych i kar porządkowych, od której zawisły jest: rodzaj czynu karalnego (występek lub wykroczenie), właściwość władzy administracyjnej do orzekania za takie czyny oraz uprawnienie tej władzy do nakładania grzywny (kary pieniężnej) w drodze nakazu karnego.

Art. 3. Przepis art. 1 stosuje się odpowiednio do współczynnika zamiany grzywien, kar pieniężnych lub kar porządkowych na kary pozbawienia wolności.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu i Administracji Publicznej oraz innym Ministrom każdemu w jego zakresie działania.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie 10 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 grudnia 1945 r. Nr 56, poz. 312).

285.

Dekret

z dnia 16 listopada 1945 r.

o stosunku służbowym i uposażeniu etatowych docentów państwowych szkół akademickich.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Etatowych docentów państwowych szkół akademickich mianuje Minister Oświaty spośród docentów państwowych szkół akademickich na wniosek rady wydziałowej lub z własnej inicjatywy, po wysłuchaniu opinii rady wydziałowej.

W związku z nominacją Minister Oświaty określa najniższy obowiązkowy wymiar godzin wykładów i ćwiczeń w tygodniu.

Art. 2. Do obowiązków docenta etatowego należy:

1) twórcza praca naukowa,

2) wykładanie i prowadzenie ćwiczeń co najmniej w liczbie godzin, oznaczonych przy nominacji,

3) egzaminowanie z wykładanego przedmiotu w razie powołania go na egzaminatora.

Na wniosek rady wydziałowej Minister może określić przedmiot obowiązkowych wykładów i ćwiczeń docenta etatowego.

Art. 3. Przepisy art. 1, 2, 3 ust. 2, 4—8, 11—19, 20 ust. 2 i 3, 23, 24, 26 i 27—88 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. o stosunku służbowym profesorów państwowych szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych tych szkół (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 76, poz. 551) zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 659) w brzmieniu dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o zmianie przepisów dotyczących szkół akademickich i stosunku służbowego profesorów i pomocniczych sił naukowych tych szkół (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 313), stosują się odpowiednio do docentów etatowych.

Art. 4. Minister Oświaty w porozumieniu z właściwym Ministrem może zezwolić docentowi etatowemu na zachowanie lub przyjęcie stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej, jeżeli rodzaj pracy stwarza mu możność prowadzenia badań naukowych i nie stanowi przeszkody w należytym spełnianiu obu obowiązków.

Art. 5. Minister Oświaty może:

1) przenieść docenta etatowego w stan nieczynny; w przypadku tym stosuje się odpowiednio przepisy art. 25 ust. 2 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 76, poz. 551); docent etatowy w stanie nieczynnym może być każdego czasu powołany do służby czynnej;

2) przenieść docenta etatowego na inny wydział tej samej szkoły lub do innej szkoły akademickiej w trybie wskazanym w art. 1.

Art. 6. Etatowi docenci państwowych szkół akademickich otrzymują uposażenie grupy VI funkcjonariuszów państwowych wraz z dodatkiem naukowym, przewidzianym w dekrecie z dnia 6 czerwca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 152).

Docent etatowy, któremu powierzono zastępstwo nieobsadzonej katedry, otrzymuje uposażenie w wymiarze wynagrodzenia zastępcy profesora.

Art. 7. Przepisy niniejszego dekretu dotyczą również docentów etatowych, mianowanych profesorami tytularnymi.

Profesor tytularny, zamianowany docentem etatowym, zachowuje tytuł profesora tytularnego.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty i Ministrowi Skarbu we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

w/z Minister Oświaty:
Bronisław Biedowicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 grudnia 1945 r. Nr 56, poz. 314).

286.

Dekret

z dnia 30 listopada 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 700) zmienionym: ustawą z dnia 27 lutego 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 136), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 665), art. 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 listopada 1935 r. (Dz.U.R.P. Nr 86, poz. 531) oraz dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 64) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Wszelki cukier buraczany i trzcinowy oraz cukier o tym samym składzie chemicznym, tak wyrobiony w kraju, jak i przywieziony z zagranicy, podlega podatkowi spożywczemu".

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Podatek spożywczy od cukru wynosi 500 zł od 100 kg wagi netto.

Od cukru w głowach, kostkach i kawałkach pobiera się dodatek do podatku spożywczego w wysokości 10% tego podatku. Do tego dodatku stosuje się przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące podatku spożywczego od cukru.

Przedsiębiorcy cukrowni obowiązani są wykazywać w księgach kontroli osobno cukier w głowach, kostkach i kawałkach, osobno zaś wszelki inny cukier.

Podatek spożywczy od cukru w głowach, kostkach i kawałkach, opakowanego w drobne paczki papierowe, pobiera się od wagi brutto łącznie z papierem i sznurem.

Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania określonej w ust. 1 stopy podatku spożywczego od cukru";

3) art. 3, 4 i 5 uchyla się;

4) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Do uiszczenia podatku od cukru, wyrobionego w kraju, obowiązany jest wytwórca lub przedsiębiorca wolnego składu. Przy przywozie cukru z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych, przy czym obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili odprawy celnej";

5) w art. 10 dodaje się zdanie następujące:

„Przepisu tego nie stosuje się w przypadku, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze";

6) w art. 11 ust. 3 skreśla się wyrazy „lub W. M. Gdańska";

7) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Ściągnięcie nieuiszczonego w terminie podatku od cukru wraz z odsetkami od zaległości następuje w trybie administracyjnym przez władze skarbowe w drodze zajęcia i sprzedaży znajdujących się w cukrowni zapasów gotowego cukru, bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich, oraz w drodze zajęcia i sprzedaży wszelkiego innego majątku przedsiębiorcy, obowiązanego do uiszczenia podatku. Minister Skarbu upoważniony jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu podatku od cukru";

8) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Prawo żądania zwrotu podatku nienależnie pobranego przedawnia się z upływem 1 roku, licząc od dnia uiszczenia podatku.

Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się z upływem 5-ciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każda czynność, podjęta przez władze skarbowe w celu ściągnięcia należności podatku wymierzonego lub zatajonego";

9) po art. 13 dodaje się nowy nagłówek o brzmieniu:

„Właściwość władzy".

10) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Orzekanie o należności z tytułu podatku od cukru i wymiar tego podatku należy do właściwości władz skarbowych".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej

Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz.U.R.P. Nr 81, poz. 700) wraz z późniejszymi zmianami, z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów oraz z uwzględnieniem przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 12 listopada 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 grudnia 1945 r. Nr 56, poz. 315).

287.

Dekret

z dnia 30 listopada 1945 r.

o zniesieniu Związku Rewizyjnego Samorządu Terytorialnego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uchyla się rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o Związku Rewizyjnym Samorządu Terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 847).

Art. 2. Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozporządzenia ureguluje sprawy, związane z likwidacją Związku Rewizyjnego Samorządu Terytorialnego.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 grudnia 1945 r. Nr 57, poz. 323).

288.

Dekret

z dnia 30 listopada 1945 r.

o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Językiem państwowym Rzeczypospolitej Polskiej jest język polski.

W języku państwowym urzędują wszystkie rządowe i samorządowe władze i urzędy administracyjne.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i interesowanym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

1) ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 724),

2) ustawa śląska z dnia 16 lipca 1937 r. o języku państwowym władz i urzędów administracyjnych (Dz. U. Śl. Nr 14, poz. 32),

oraz wszelkie przepisy w zakresie objętym niniejszym dekretem.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej;
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 grudnia 1945 r. Nr 57, poz. 324).

289.

Dekret

z dnia 30 listopada 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384), zmienionym ustawą z dnia 25 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 63) wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 25 ust. (1) zdanie drugie słowa „nie przekraczającej 15.000 zł“ zastępuje się słowami „nie przekraczającej 100.000 zł“;

2. art. 74 otrzymuje brzmienie:

„Art. 74. (1) Opłata przy zgłoszeniu wynalazku do opatentowania (art. 36) wynosi 400 zł.

(2) Opłaty roczne wynoszą:

za rok pierwszy 500 zł,
za rok drugi 700 zł,
za rok trzeci 1000 zł,
za rok czwarty 1200 zł,
za rok piąty 1500 zł,
za rok szósty 2000 zł,
za rok siódmy 2500 zł,
za rok ósmy 3000 zł,
za rok dziewiąty 4000 zł,
za rok dziesiąty 5000 zł,
za rok jedenasty 6000 zł,
za rok dwunasty 7000 zł,
za rok trzynasty 8000 zł,
za rok czternasty 9000 zł,
za rok piętnasty 10.000 zł.

(3) Za udzielenie patentu dodatkowego należy się oprócz opłaty przy zgłoszeniu jednorazowa opłata 500 zł zamiast opłat rocznych. Odtąd patent staje się samoistnym, pobiera się od niego zwykłe opłaty roczne, przewidziane od patentu głównego.“;

3. art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. Od wniosków o wpisanie do rejestru zmian, dotyczących osoby właściciela patentu lub jego zastępcy oraz zmian odnoszących się do praw rzeczowych i praw używaczy uiszcza się opłatę po zł 200; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po zł 300; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołanie od jego orzeczeń oraz od uchwał wydziału kontroli wykonywania wynalazków — po zł 600.“;

4. art. 77 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Zgłaszający, który przedstawi dowód niezamożności, będzie zwolniony od opłaty przy zgłoszeniu (art. 74 ust. (1)), nadto może uzyskać według uznania Prezesa Urzędu Patentowego zwłokę w uiszczeniu opłat rocznych na pierwsze trzy lata, po czym może być zwolniony od tych opłat, jeżeli patent po upływie trzeciego roku zgaśnie z powodu nieuiszczenia czwartej opłaty.“;

5. w art. 111 ust. (1) zdanie drugie słowa „nie przekraczającej 10.000 zł“ zastępuje się słowami „nie przekraczającej 80.000 zł.“;

6) art. 160 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Opłata za zgłoszenie wzoru użytkowego lub łączne zgłoszenie wzorów zdobniczych do 10 (art. 120) wynosi 150 zł. Opłata za pierwszy okres ochrony (1, 2 i 3 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 400 zł, zaś przy wzorach zdobniczych — 250 zł. Opłata za 2-gi okres ochrony (4, 5 i 6 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 1000 zł, zaś przy wzorach zdobniczych — 500 zł. Opłata za trzeci okres ochrony (7, 8, 9 i 10 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 2000 zł. zaś przy wzorach zdobniczych — 1000 zł.“;

7. art. 161 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Jednakowóż można uiścić opłatę w ciągu sześciu miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 20% — w czwartym, 25% — w piątym i 30% w szóstym“;

8. art. 162 otrzymuje brzmienie:

„Art. 162. Od wniosków o wpisanie do rejestru zmian, dotyczących osoby właściciela wzoru lub jego zastępcy oraz zmian odnoszących się do praw rzeczowych i praw używaczy uiszcza się opłatę po 200 zł; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po 300 zł; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń oraz od uchwał wydziału kontroli wykonywania wynalazków — po 600 zł.“;

9. art. 163 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Zgłaszający, który przedstawi dowód niezamożności, będzie zwolniony od opłaty za zgłoszenie wzoru użytkowego lub łączne zgłoszenie wzorów zdobniczych do 10 (art. 160 ust. (1)), nadto może uzyskać według uznania Prezesa Urzędu Patentowego

zwłokę w uiszczeniu opłaty za pierwszy okres, po czym może być zwolniony od tej opłaty, jeżeli prawo po upływie pierwszego okresu zgaśnie z powodu nieuiszczenia opłaty za drugi okres.";

10. w art. 188 ust. (1) zdanie drugie słowa „nie przekraczającej 15.000 zł" zastępuje się słowami „nie przekraczającej 100.000 zł";

11. art. 213 otrzymuje brzmienie:

„Art. 213. (1) Opłata przy zgłoszeniu znaku towarowego wynosi 100 zł.

(2) Nadto zgłaszający po otrzymaniu zawiadomienia wydziału zgłoszeń, iż znak nadaje się do rejestracji, winien oprócz kwoty, odpowiadającej kosztom rejestracji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego", uiścić jako należność za korzystanie z dziesięcioletniej ochrony każdego znaku 600 zł i za każdą klasę towarową 140 zł.

(3) Za każdy dalszy dziesięcioletni okres ochrony znaku należy się opłata 900 zł i za każdą klasę towarową 200 zł.

(4) Za znaki związkowe (art. 221) wszystkie opłaty obowiązują w wysokości podwójnej.";

12. art. 215 otrzymuje brzmienie:

„Art. 215. Od wniosków o wpisanie do rejestru zmian, dotyczących właściciela znaku albo jego zastępcy oraz zmian odnoszących się do praw rzeczowych i praw używaczy, uiszcza się opłatę po zł 200; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń—po 300 zł; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń — po zł 600.";

13. w art. 233 ust. (1) słowa „sędziowie sądów: okręgowego i apelacyjnego w Warszawie" zastępuje się słowami „sędziowie sądu okręgowego i sądu apelacyjnego, w których okręgu znajduje się siedziba Urzędu Patentowego.";

14. w art. 237 ust. (3) słowa „w kwocie 15 zł" zastępuje się słowami „w kwocie 80 zł.";

15. w art. 238 dodaje się ustępy (2) i (3) o brzmieniu:

„(2) W razie uchybienia terminów i okresów oznaczonych w rozporządzeniu niniejszym bez winy strony z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia może ona w terminie zawitym dwumiesięcznym od ustania przeszkody prosić Urząd Patentowy o przywrócenie terminu. Równocześnie należy dopełnić czynności, która miała być w terminie wykonana.

(3) Prośbę o przywrócenie terminu rozstrzyga ten wydział Urzędu Patentowego, wobec którego czynność miała być dopełniona. Od decyzji wydziału w tym przedmiocie niema odwołania.";

16. dotychczasowy ustęp (2) art. 238 staje się ustępem (4);

17. w art. 240 ust. (2) zdanie drugie słowa „podlega opłacie 250 zł" zastępuje się słowami „podlega opłacie 2000 zł.";

18. w art. 243 ust. (2) słowa „sędzia sądu okręgowego w Warszawie" zastępuje się słowami „sędzia sądu okręgowego, w którego okręgu znajduje się siedziba Urzędu Patentowego".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 grudnia 1945 r. Nr 58, poz. 334).

290.

Dekret

z dnia 4 grudnia 1945 r.

o nadaniu Narodowemu Bankowi Polskiemu uprawnień w zakresie obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przenosi się na Narodowy Bank Polski uprawnienia Banku Polskiego, ustalone dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z r. 1938 Nr 86, poz. 584), w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), oraz wydanymi na podstawie tego dekretu rozporządzeniami.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 grudnia 1945 r. Nr 58, poz. 335).

291.

Dekret

z dnia 4 grudnia 1945 r.

o należnościach ławników za udział w posiedzeniach sądowych oraz o karach porządkowych na ławników.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. (1) Ławnicy zamieszkali w siedzibie sądu otrzymują za udział w posiedzeniach sądowych zwrot utraconego dziennego zarobku, a zamiejscowi otrzymują ponadto diety oraz zwrot kosztów przejazdu do sądu i z powrotem.

(2) Wysokość jak również zasady ustalania i wypłacania diet oraz podlegających zwrotowi zarobków i kosztów przejazdu określi rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 2. (1) Ławnicy, którzy bez usprawiedliwionych powodów nie stawiają się na posiedzenia sądowe lub też przychodzą z opóźnieniem podlegają karze porządkowej do wysokości 2.000 zł oraz obowiązani są do zwrotu wynikłych stąd kosztów sądowych.

(2) Kary porządkowe na ławników nakłada kierownik sądu, w którym ławnik pełni swe czynności urzędowe. Kierownik tego sądu orzeka również o wysokości kosztów sądowych, podlegających zwrotowi przez ławników.

(3) Ławnik w terminie 7-dniowym od dnia zawiadomienia go o ukaraniu może złożyć usprawiedliwienie. W przypadku należytego usprawiedliwienia kierownik sądu zwolni ławnika od nałożonej na niego kary i obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

(4) Od orzeczeń kierownika sądu służy w terminie 14-dniowym od dnia doręczenia ławnikowi odpisu orzeczenia, nieuwzględniającego usprawiedliwienia ławnika, odwołanie do kierownika sądu bezpośrednio przełożonego nad sądem, w którym ławnik pełni swe czynności urzędowe. Orzeczenia zapadłe na skutek odwołania są ostateczne. Jeżeli sąd, w którym ławnik pełni swe czynności urzędowe, nie podlega żadnemu wyższemu sądowi, o ukaraniu ławnika i o zwrocie kosztów sądowych orzeka ostatecznie kierownik tego sądu.

Art. 3. Przepisy niniejszego dekretu mają zastosowanie do ławników i zastępców ławników wszelkich sądów tak powszechnych jak i szczególnych z wyjątkiem ławników sądów pracy i sądów okręgowych, działających w charakterze instancji odwoławczej od sądów pracy, sądów ubezpieczeń społecznych oraz wszelkich sądów administracyjnych.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 grudnia 1945 r. Nr 58, poz. 336).

292.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 23 listopada 1945 r.

o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 379) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rze-

czypospolitej z dnia 21 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 781) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje uposażenie pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny.

§ 2. Ustanawia się 12 grup uposażenia zasadniczego, a w obrębie każdej grupy (z wyjątkiem pierwszej) 3 szczeble, według następującej tabeli:

Kwota uposażenia miesięcznego w złotych

Grupa uposażenia	w szczeblu a	b	c
1	2.000	—	—
2	1.700	1.850	2.000
3	1.500	1.600	1.700
4	1.300	1.400	1.500
5	1.150	1.225	1.300
6	1.000	1.075	1.150
7	850	925	1.000
8	700	775	850
9	600	650	700
10	500	550	600
11	400	450	500
12	300	350	400

§ 3. (1) Pracownicy osiągają w obrębie grupy uposażenia wyższy szczebel co trzy lata, w ogólnych terminach posunięć do wyższego szczebla dnia 1 stycznia i 1 lipca każdego roku.

(2) Do czasu pozostawania w szczeblach nie zalicza się:

a) okresów, których w myśl przepisów służbowych nie zalicza się do czasu służby,
b) okresu, za który pracownik otrzymał ujemną ocenę kwalifikacji służbowej,
c) czasu trwania skutków kary dyscyplinarnej.

Przy ustalaniu czasu pozostawania w szczeblach nie bierze się w rachubę czasu do trzech miesięcy, a czas powyżej trzech miesięcy liczy się za pół roku.

(3) Przy przyjęciu do służby w charakterze praktykanta lub przy pierwszym mianowaniu na stanowisko etatowe otrzymuje pracownik szczebel „a" w przyznanej mu grupie uposażenia.

(4) W razie przyznania wyższej grupy uposażenia otrzymuje pracownik w wyższej grupie szczebel bezpośrednio wyższy pod względem wysokości uposażenia od szczebla, posiadanego w grupie przed przyznaniem wyższego uposażenia, przy zastosowaniu przepisu o ustaleniu czasu pozostawania w szczeblach.

(5) W razie obniżenia grupy uposażenia pracownik zachowuje w niższej grupie szczebel oznaczony tą samą literą alfabetu, którą był oznaczony szczebel, posiadany przez niego w grupie uposażenia przed jej obniżeniem, przy czym czas pozostawania w szczeblu w grupie uposażenia przed jej obniżeniem zalicza mu się do czasu pozostawania w szczeblu w niższej grupie.

§ 4. (1) Pracownicy, którym właściwa władza powierzyła pełnienie obowiązków na stanowisku, do którego jest przywiązana grupa uposażenia wyższa od grupy przez nich posiadanej, mogą otrzymać dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy pomiędzy posiadaną a niższą grupą uposażenia, przywiązaną do stanowiska, na którym powierzono im pełnienie obowiązków, jeżeli nie zostanie przyznana im wyższa grupa uposażenia.

(2) Przy ustalaniu dodatku wyrównawczego uwzględnia się szczebel osiągnięty przez pracowników w posiadanej przez nich grupie uposażenia oraz bezpośrednio wyższy od tego szczebla co do wysokości uposażenia szczebel w grupie, do której przyznaje się dodatek wyrównawczy.

(3) W razie przyznania wyższej grupy uposażenia dodatek wyrównawczy odpada lub zostaje odpowiednio zmniejszony.

§ 5. Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu określa miejscowości, w których pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" przysługuje dodatek lokalny oraz ustala wysokość tego dodatku.

§ 6. (1) Ustanawia się dodatek rodzinny w wysokości 100 zł miesięcznie na każdego członka rodziny pracownika.

(2) Za członka rodziny uważa się pozostające na utrzymaniu pracownika: małżonka, dzieci ślubne, nieślubne, przysposobione i pasierbów w wieku do lat 14, a jeżeli uczęszczają do szkół — do czasu ukończenia szkoły, lecz tylko do 24 lat, oraz dzieci zupełnie niezdolne do pracy bądź wskutek ułomności fizycznej lub umysłowej, bądź wskutek nieuleczalnej choroby. Niezdolność do pracy winna być stwierdzona świadectwem komisji lekarskiej.

(3) W wyjątkowych przypadkach może właściwa władza przyznać pracownikowi dodatek rodzinny na dzieci innych rodziców, pozostające na zupełnym utrzymaniu pracownika, jeżeli dzieci te są sierotami po ofiarach wojny i nie posiadają ani prawa do zaopatrzenia z funduszów publicznych, ani żadnych innych środków utrzymania.

§ 7. (1) Pracownikowi państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" służy prawo do jednego tylko uposażenia, jako wynagrodzenia za ogół czynności połączonych z jego stanowiskiem służbowym.

(2) Za spełnianie czynności dodatkowych, niezwiązanych ze stanowiskiem służbowym, może pracownik otrzymać dodatkowe wynagrodzenie, którego wysokość określi Minister

Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 8. (1) Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" mianowanym na stanowiska kierownicze przysługuje dodatek funkcyjny. Przepis ten stosuje się także do pracowników, pełniących obowiązki przywiązane do stanowisk kierowniczych.

(2) Pracownikom, pełniącym obowiązki kierownicze zastępczo, podczas urlopu wypoczynkowego kierowników nie przysługuje dodatek funkcyjny.

(3) Równocześnie można otrzymać tylko jeden dodatek funkcyjny, w razie zaś zbiegu tytułu do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych uprawnionemu służy prawo wyboru.

(4) Dodatek funkcyjny nie należy się osobom, pozostającym w stanie nieczynnym i zawieszonym w pełnieniu służby. Dodatek funkcyjny nie przysługuje również pracownikom, nie pełniącym z jakiegokolwiek powodu, z wyjątkiem urlopu wypoczynkowego co najmniej przez miesiąc obowiązków, przywiązanych do stanowiska kierowniczego.

(5) Stanowiska kierownicze i wysokość dodatku funkcyjnego ustala Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 9. Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu przyznaje pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" dodatki służbowe, uzasadnione szczególnymi właściwościami służby pocztowo-telefonicznej albo przyczyniające się do wydajności i racjonalizacji pracy.

§ 10. Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" za wydajną pracę i osiągnięte oszczędności oraz wybitne zasługi w dziedzinie usprawnienia organizacji pracy mogą otrzymywać nagrody pieniężne i zapomogi, na których wypłatę wstawiane będą co roku odpowiednie kwoty do preliminarza budżetowego.

§ 11. Uposażenie, wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego, wolne jest od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej. Wolne są również od podatku dochodowego i opłaty emerytalnej inne należności przewidziane w rozporządzeniu niniejszym.

§ 12. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów określi, w których działach służby państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" obowiązuje noszenie munduru oraz ustali, którym pracownikom przyznane będzie umundurowanie w naturze po cenach ulgowych.

§ 13. W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na nowe miejsce służbowe przysługują pracownikowi należności, które określi rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 14. (1) Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" może być udzielona w przypadkach zasługujących na uwzględnienie bezprocentowa zaliczka na uposażenie.

(2) Warunki przyznawania i spłaty zaliczek tudzież ich wysokość określi Minister Poczt i Telegrafów.

§ 15. (1) Pracownik i jego najbliższa rodzina mają prawo do opieki lekarskiej, której forma i rozmiary będą nie gorsze niż dla innych pracowników państwowych.

(2) Do czasu wydania odrębnych przepisów przez Ministra Poczt i Telegrafów pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" będą mieli prawo do pomocy lekarskiej w zakresie i na zasadach ustalonych dla funkcjonariuszów państwowych lub innej formy pomocy lekarskiej.

§ 16. Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i ich małżonkom przysługują ulgi w przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi w zakresie i na zasadach, ustalonych dla funkcjonariuszów państwowych.

§ 17. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów określi normy należności za mieszkania, zajmowane przez pracowników w budynkach, będących w zarządzie państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", oraz unormuje sprawę mieszkań służbowych.

§ 18. (1) Pracownicy zajmujący mieszkania służbowe obowiązani są na żądanie przełożonego z chwilą rozwiązania stosunku służbowego, przeniesienia w stan spoczynku, jak w ogóle zmiany stosunku służbowego, z powodu którego przydział mieszkania nastąpił, opróżnić mieszkanie częściowo w ciągu dni 28 od dnia doręczenia im odnośnego wezwania władzy, a całkowicie — w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia tego wezwania.

(2) Przy dobrowolnym wystąpieniu ze służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" całkowite opróżnienie mieszkania powinno nastąpić natychmiast.

(3) W razie nieopróżnienia mieszkania służbowego w oznaczonych terminach przełożonemu służy prawo zarządzić eksmisję z przydzielonego mieszkania w drodze administracyjnej, za pośrednictwem organów bezpieczeństwa publicznego.

§ 19. Prawo do uposażenia powstaje:

a) dla przyjętych do służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", jeżeli faktyczne objęcie służby nie nastąpiło z dniem pierwszym miesiąca kalendarzowego, lecz w ciągu miesiąca — od dnia objęcia służby, przyczym uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się w wysokości po 1/30 części uposażenia mie-

sięcznego. Przepis ten dotyczy także ponownego powołania emeryta do służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", który powinien jednak za ten czas i w takim samym stosunku zwrócić Skarbowi Państwa pobrane do końca miesiąca zaopatrzenie emerytalne,

b) w pozostałych przypadkach — z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kanlendarzowego po dniu mianowania (awansu) lub po dniu powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, jeżeli dzień mianowania (awansu) albo zmiany warunków nie zbiega się z terminem płatności uposażenia. W razie jednak zmiany miejsca służbowego, pociągającego za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu przysługuje od dnia pierwszego miesiąca kalendarzowego, następującego po zwolnieniu od poprzednich obowiązków służbowych.

§ 20. Prawo do uposażenia gaśnie:

a) w razie śmierci pracownika — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym śmierć nastąpiła.

b) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym stosunek służbowy faktycznie ustał. Przepis ten nie dotyczy jednak osób, które samowolnie opuściły służbę w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", gdyż winny one zwrócić Skarbowi Państwa odpowiednią część uposażenia za dni nieprzesłużone, obliczoną według zasad określonych w § 19 lit. a).

§ 21. (1) Pracownik traci prawo do uposażenia za czas:

a) nieusprawiedliwionej nieobecności w służbie,

b) odbywania kary pozbawienia wolności.

(2) W obu przypadkach kwotę pobraną potrąca się przy najbliższej wypłacie uposażenia.

(3) Kierownik organu bezpośrednio podległego Ministrowi Poczt i Telegrafów może w przypadkach zasługujących na uwzględnienie przyznać rodzinie pracownika, odbywającego karę pozbawienia wolności, zasiłek na utrzymanie do wysokości, nie przekraczającej połowy uposażenia pracownika.

§ 22. Uposażenie pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" płatne jest w terminie, ustalonym dla wypłaty uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

§ 23. (1) W czasie pełnienia obowiązkowej służby wojskowej pracownik traci od najbliższego terminu płatności prawo do uposażenia z tytułu służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon". Po powrocie ze służby wojskowej do służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" służy mu prawo do uposażenia od dnia faktycznego objęcia służby według zasad określonych w § 19 lit. a).

(2) W czasie odbywania periodycznych ćwiczeń wojskowych pracownik otrzymuje uposażenie z tytułu służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

(3) Pracownik, powołany do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub ze względu na bezpieczeństwo Państwa, otrzymuje uposażenie określone dla powołanych do służby wojskowej podczas mobilizacji a nadto, jeżeli jego uposażenie z tytułu służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" jest wyższe od uposażenia wojskowego, otrzymuje od państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" różnicę do wysokości uposażenia w służbie państwowego przedsiębiorstwa ‚Polska Poczta, Telegraf i Telefon" z uwzględnieniem każdorazowych zmian, zachodzących w uposażeniu w służbie w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i w służbie wojskowej.

§ 24. (1) W razie dostania się pracownika do niewoli albo zaginięcia na terenie działań wojennych prawo jego do uposażenia ulega zawieszeniu w całości aż do jego powrotu. O ile jednak pozostający w niewoli (zaginiony) pozostawił rodzinę, zawieszeniu ulega tylko połowa uposażenia, zaś drugą połowę należy wypłacać rodzinie, mianowicie żonie i dzieciom, jeżeli pozostający w niewoli (zaginiony) jest ich jedynym żywicielem.

(2) Jeżeli okoliczności towarzyszące dostaniu się do niewoli wskazują na to, że czyn ten popełniono rozmyślnie, zawiesza się również prawo do uposażenia pobieranego przez rodzinę.

(3) Po powrocie pracownika i po stwierdzeniu, że dostał się on do niewoli albo zaginął bez własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli (zaginięcia) uposażenie, które uległo zawieszeniu z potrąceniem ewentualnych zaliczek w czasie niewoli (zaginięcia) i kwot uposażenia, wypłacanego jego rodzinie w czasie niewoli (zaginięcia).

(4) Gdy pracownik, który zaginął na terenie działań wojennych, nie odnajdzie się najpóźniej w ciągu roku od chwili ratyfikacji pokoju, rodzina zaginionego traci prawo do uposażenia, otrzymuje natomiast tymczasowe zaopatrzenie w myśl obowiązujących ustaw.

§ 25. W razie śmierci pracownika przyznaje się osobie, która poniesie koszty pogrzebu, pośmiertne, jako zwrot tych kosztów przy czym:

a) jeżeli koszty pogrzebu ponoszą: żona, albo dzieci lub rodzina, przyznaje się na pokrycie tych kosztów ryczałt w wysokości

3-miesięcznego ostatnio pobranego przez zmarłego uposażenia,

b) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba, przyznaje się jej zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości określonej w lit. a) o ile zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego, wystarczającego na pokrycie tych kosztów.

§ 26. (1) Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

a) przepisów ustawy,

b) tytułów egzekucji sądowej zaopatrzonych klauzulą wykonalności,

c) zarządzeń właściwych władz administracyjnych lub kierowników organów państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

(2) Na podstawie zarządzeń, o których mowa w ust. (1) lit. c) potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" z tytułu stosunku służbowego oraz Skarbu Państwa z tytułu należności i danin. Roszczeniom tym służy bez względu na czas ich powstania pierwszeństwo zaspokojenia przed innymi roszczeniami; wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które winny być traktowane na równi z roszczeniami państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i Skarbu Państwa.

(3) Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń należy stosować przepisy, dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to rat zaliczek na uposażenie oraz opłat za świadczenia w naturze, które potrąca się w pełnej wysokości, niezależnie od potrąceń z innego tytułu.

§ 27. (1) Roszczenia pracowników do państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" lub do Skarbu Państwa, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie lat 3 od dnia powstania odnośnego tytułu prawnego, wynikające zaś z innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego po upływie trzech miesięcy od dnia powstania tytułu do tych należności.

(2) Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność, przedsięwziętą przez pracownika w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności u władzy asygnującej uposażenie.

§ 28. (1) Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" przeniesieni do służby w Ministerstwie Poczt i Telegrafów albo pracownicy tegoż Ministerstwa przeniesieni do służby w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" otrzymują uposażenie, odpowiadające grupie uposażenia posiadanej przed przeniesieniem.

(2) Minister Poczt i Telegrafów określa, które grupy uposażenia państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" odpowiadają grupom uposażenia w Ministerstwie Poczt i Telegrafów.

§ 29. Uposażenie, określone niniejszym rozporządzeniem, otrzymują pracownicy, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia byli pracownikami o charakterze publiczno-prawnym. Jako początkowy szczebel dla wszystkich pracowników ustala się szczebel „a" z terminem od 1 stycznia 1946 r.

§ 30. Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" zostają zaszeregowani do nowej grupy uposażenia szczebel „a", odpowiadającej cyfrowo grupie uposażenia dotychczas posiadanej.

§ 31. Pracownicy, otrzymujący do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy pomiędzy posiadaną grupą uposażenia a grupą przywiązaną do stanowiska, na którym właściwa władza powierzyła im pełnienie obowiązków, otrzymują dodatek wyrównawczy przy zastosowaniu przepisów § 4 niniejszego rozporządzenia.

§ 32. (1) W okresie trwania wyjątkowych powojennych warunków gospodarczych przyznaje się pracownikom dodatek gospodarczy w następujących wysokościach:

w grupach uposażenia	1—4	1.000 zł	miesięcznie
„ „	5—8	800 „	„
„ „	9—12	700 „	„

(2) Do dodatku gospodarczego stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia w sprawie uposażenia.

§ 33. Zasiłek wyrównawczy, przyznany pracownikom na podstawie § 28 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26), znosi się z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1945 r. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26).

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 17 grudnia 1945 r. Nr 57, poz. 325).

293.

Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 3 grudnia 1945 r.

w sprawie zmiany rozporzadzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 26 lutego 1926 r. do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 46, poz. 454) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 26 lutego 1926 r. w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Reform Rolnych do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 203), zmienionym rozporządzeniem z dnia 14 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 364) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Powołuje się komisję egzaminacyjną w Warszawie, do której zadań należy stwierdzanie praktycznej znajomości zawodu przez kandydatów na mierniczych przysięgłych";

2) § 4 skreśla się;

3) § 23 otrzymuje brzmienie:

„§ 23. Opłata za egzamin w pełnym zakresie art. 4 lit. a) i b) ustawy o mierniczych przysięgłych wynosi 1500 zł, za egzamin zaś w zakresie art. 4 lit. b) — 500 zł".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Edward Osóbka - Morawski*
Minister Skarbu: *Konstanty Dąbrowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Stanisław Bieniek*
Minister Oświaty: *Czesław Wycech.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 grudnia 1945 r. Nr 57, poz. 326).

294.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 14 listopada 1945 r.

o wypuszczeniu i emisji biletów skarbowych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wypuszcza się I emisję biletów skarbowych w odcinkach po zł 1.000, 5.000, 10.000 i 50.000 wartości imiennej na łączną sumę jednego miliarda złotych.

Bilety skarbowe są wystawiane z 12 -miesięcznym terminem płatności. Jako datę wystawienia oznacza się datę pierwszej sprzedaży biletu skarbowego przez placówkę sprzedaży.

§ 2. Bilety skarbowe są oprocentowane na 3,65 % w stosunku rocznym. Odsetki płatne są z dołu przy wykupie biletu skarbowego.

§ 3. Jako wartość bieżącą biletu skarbowego (art. 3 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych, Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311) przyjmuje się jego wartość imienną, powiększoną o kwotę odsetek bieżących, liczonych za każdy pełny dzień od daty jego wystawienia po zł 0,10 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 4. Bilety skarbowe będą przyjmowane przez kasy państwowe do dyspozycji władz, urzędów i instytucyj państwowych na kaucje i wadia, według wartości imiennej biletu.

§ 5. Bilety skarbowe na każde żądanie posiadacza będą wymieniane na gotówkę w placówkach sprzedaży według ich wartości bieżącej.

§ 6. Z nadejściem terminu płatności bilety skarbowe podlegają wykupowi według ich wartości imiennej z doliczeniem tytułem należnych odsetek po zł 36,50 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 7. Cena sprzedażna biletów skarbowych o pełnym 12-miesięcznym terminie płatności wynosi zł 1.000 za każde 1.000 złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

Bilety skarbowe, przyjęte tytułem spłaty należności Skarbu Państwa i przekazane placówkom sprzedaży do ponownego puszczenia w obieg, oraz bilety skarbowe, skupione w trybie § 5, sprzedawane będą według ich wartości bieżącej na dzień sprzedaży (§ 3).

§ 8. Sprzedaż biletów skarbowych odbywać się będzie w Narodowym Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym, Pocztowej Kasie Oszczędności, Polskim Banku Komunalnym S. A., Komunalnym Banku Kredytowym w Poznaniu, Spółdzielczym Banku „Społem", Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, Banku Związku Spółek Zarobkowych S. A., Banku Handlowym w Warszawie S. A. i w ich oddziałach.

§ 9. Wykup biletów skarbowych odbywać się będzie bez żadnych ograniczeń i potrąceń w okresie 6 miesięcy od daty płatności we wszystkich placówkach, wymienionych w § 8; po upływie tego okresu aż do czasu przedawnienia bilety skarbowe wykupywane będą w ten sam sposób wyłącznie przez Narodowy Bank Polski, oddział w Warszawie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 grudnia 1945 r. Nr 56, poz. 318).

295.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 listopada 1945 r.

o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się ceny wyrobów tytoniowych, określone w cenniku, załączonym do rozporządzenia niniejszego, obejmującym dla niektórych wyrobów tytoniowych dwie kategorie cen.

§ 2. Ceny pierwszej kategorii stosuje się przy sprzedaży na podstawie przydziałów urzędowych dla odbiorców pracujących oraz dla produkujących po cenach reglamentowych (przemysł, premiowanie dostaw dla Państwa i t. p.)—ceny drugiej kategorii stosuje się przy wolnej sprzedaży dla wszystkich odbiorców.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1945 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe Polskiego Monopolu Tytoniowego (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 6), uzupełnione rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 83) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 170).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 listopada 1945 r. (poz. 328).

1. Papierosy:

bezustnikowe:

	Cena za 1 sztukę Kat. I	Cena za 1 sztukę Kat. II
Hel	2 zł	3 zł
Bałtyk	2 zł	3 zł
Wolność	1 zł 20 gr	2 zł
Sport	90 gr	1 zł 80 gr
Mazur	50 gr	1 zł 50 gr
ustnikowe:		
Nysa	1 zł 20 gr	2 zł
Syrena	1 zł 20 gr	2 zł
Partyzant	40 gr	1 zł 20 gr

2. Cygara:

	Cena za 1 sztukę Kat. II
El Aliento	10 zł
Kopernik	8 zł
La Pintura	6 zł
Ligia	5 zł
Cygarillos	4 zł

3. Tytonie:

do fajki:

	Cena za 1 kg Kat. II
Średni fajkowy	350 zł
Zwyczajny fajkowy	300 zł

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 grudnia 1945 r. Nr 57, poz. 328).

296.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 listopada 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 czerwca 1945 r. o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 21 czerwca 1945 r. o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 133) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 2 ust. 2) otrzymuje brzmienie:

„2) Plantatorzy tytoniu, którzy odstąpią Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu cały wyprodukowany surowiec, otrzymują premię w postaci prawa zakupu po cenach urzędowych towarów przemysłowych i innych według następujących zasad:

a) za każde pełne 100 zł otrzymane za odstąpiony surowiec tytoniowy uzyskują plantatorzy prawo do zakupu jednej jednostki premiowej;

b) jednostka premiowa składa się z następujących towarów:
1,5 kg cukru,
2 kg soli,
200 sztuk papierosów ustnikowych albo 100 sztuk papierosów bezustnikowych albo 100 gr tytoniu,
10 pudełek zapałek;

c) zastrzega się prawo zmiany w składzie towarów jednostki premiowej i zastępowania jednego towaru innym równowartościowym";

2) w § 13 ust. 5) wyrazy „200 zł" zastępuje się wyrazami „100 zł".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 14 lipca 1945 r.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 grudnia 1945 r. Nr 57, poz. 329).

297.

Rozporządzenie Ministrów: Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 26 listopada 1945 r.

o zmianie stawek należności ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych.

Na podstawie art. 11 i 53 prawa o sądach pracy (Dz. U. R. P. z r. 1934, Nr 95, poz. 854) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 19 stycznia 1935 r. o należnościach ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) podwyższa się maksymalną wysokość odszkodowania za utracony dzienny zarobek z 8 zł do 200 zł, a w § 2 tegoż rozporządzenia wysokość diet z 6 zł do 50 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

w. z. Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 grudnia 1945 r. Nr 57, poz. 332).

298.

Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 grudnia 1945 r.

o sprostowaniu błędów: w przepisach wprowadzających Kodeks Wojskowego Postępowania Karnego, w dekrecie o dalszym przedłużeniu moratorium lokalowego dla spółdzielni, w rozporządzeniu Rady Ministrów o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe, w przepisach wprowadzających prawo małżeńskie i w dekrecie o zmianie ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305) prostuje się następujące błędy:

1) w przepisach wprowadzających Kodeks Wojskowego Postępowania Karnego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 36, poz. 215), w art. 10 § 1 zamiast „ustalenia" powinno być „ustania";

2) w dekrecie z dnia 24 sierpnia 1945 r.

o dalszym przedłużeniu moratorium lokalowego dla spółdzielni (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 222) w art. 1 zamiast „31 grudnia 1945 r." powinno być „30 czerwca 1946 r.";

3) w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) zamiast umieszczonego po raz wtóry „§ 69. 1." powinno być „2";

4) w przepisach wprowadzających prawo małżeńskie (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 48, poz. 271) w mieszczącym się w punkcie 2 artykułu VIII art. 457[8] § 1, zamiast „z toku" powinno być „w toku";

5) w dekrecie z dnia 30 października 1945 r. o zmianie ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 307):

a) w mieszczącym się w art. 1 dekretu art. 25[4] ust. (2) zamiast „art. (1)" powinno być „ust. (1)";

b) w art. 2 po wyrazach poruczа się Ministrom:" zamiast „Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Skarbu, Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu" powinno być „Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Skarbu, Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu.";

c) podpisy pod dekretem powinny brzmieć:

„Prezydent Krajowej Rady Narodowej: *Bolesław Bierut*
w z Prezes Rady Ministrów: *Władysław Gomułka*
Minister Sprawiedliwości: *Henryk Świątkowski*
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *Stanisław Radkiewicz*
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Stanisław Bieniek*
Minister Administracji Publicznej: *Władysław Kiernik*
Minister Skarbu: *Konstanty Dąbrowski*
Minister Przemysłu: *Hilary Minc*
Minister Aprowizacji i Handlu: *Jerzy Sztachelski*"

Cały nakład numeru 2 „Dziennika Ustaw z 1944 r. noszący datę ogłoszenia 15 sierpnia 1944 r., został wycofany i jedynie obowiązującym jest nakład tegoż numeru, noszący datę ogłoszenia 22 sierpnia 1944 r. Wycofany również został cały nakład numeru 8 Dziennika Ustaw z 1944 r.

Minister Sprawiedliwości: *Henryk Świątkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 grudnia 1945 r. Nr 58, poz. 339).

299.

Instrukcja Ministra Skarbu

w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 3 grudnia 1945 r.

w sprawie udziału przedstawicieli Rad Zakładowych w zarządach instytucyj kredytowych, pozostających pod zarządem państwawym lub samorządowym.

W myśl przepisów art. 3 dekretu z dnia 6 lutego 1945 r. o utworzeniu Rad Zakładowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 36) przedstawiciele lub delegaci Rad Zakładowych w instytucjach kredytowych, pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym, delegowani na podstawie art. 6 tego dekretu do Zarządu swojej instytucji, uprawnieni są do brania udziału w posiedzeniach Zarządu w tych przypadkach, gdy podlegają decydowaniu i rozpatrywaniu sprawy, dotyczące:

1. przyjmowania i zwalniania pracowników,
2. umów o pracę i warunków pracy,
3. regulaminów pracy,
4. potrzeby pracy w przypadkach nagłych w niedzielę i święta,
5. higieny i leczenia,
6. urządzeń społecznych i kulturalnych zakładu pracy,
7. zapomóg,
8. zaopatrywania pracowników,
9. wywczasów pracowniczych,
10. zatargów między pracownikami a pracodawcą,
11. ulepszeń w organizacji pracy zakładu.

Poza tym wymienieni wyżej przedstawiciele lub delegaci Rad Zakładowych mają prawo uczestniczyć w posiedzeniach Zarządu swoich instytucyj w tych wszystkich przypadkach, kiedy podlegają rozpatrzeniu i decyzji sprawy, dotyczące stosunku pomiędzy pracodawcą a pracownikiem.

Minister Skarbu: *Konstanty Dąbrowski*

300.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 19 grudnia 1945 r. L. D. VI. 5876/9472/4/45

w sprawie wykazów i sprawozdań z działalności Kontroli Skarbowej.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Delegatur Ministerstwa Skarbu

W związku z postanowieniami p. 36 Instrukcji z dnia 29 grudnia 1937 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 948) Ministerstwo Skarbu zarządza przesyłanie Ministerstwu sprawozdań z działalności kontroli skarbowej dwa razy do roku: do dnia 20 lipca za okres od 1 stycznia do 30 czerwca każdego roku i do dnia 20 stycznia za okres od 1 lipca do 31 grudnia ubiegłego roku. Do sprawozdań mają być dołączane: 1) spisy urzędników w Wydziałach IV-ch, urzędach skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz rejonach kontroli skarbowej — z podaniem tytułu służbowego, grupy uposażenia, roku urodzenia i wykształcenia (wyższe, średnie, niższe), 2) wykazy sumaryczne zakładów produkcyjnych i handlowych akcyzowo - monopolowych — według wzoru 10a przewidzianego instrukcją.

Pierwsze sprawozdanie wraz z wykazami należy przedłożyć do dnia 20 stycznia 1946 r.; ma ono objąć działalność kontroli skarbowej za cały rok 1945.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu komunikuje, iż miesięczne sprawozdania przewidziane instrukcją, jakie winny przedkładać rejony urzędom skarbowym akcyz i monopolów państwowych, a urzędy izbom skarbowym — pozostają nadal w mocy.

Dyrektor Departamentu:
Mgr. *M. Siwiec*

KOMUNIKAT

o kradzieży datownika Urzędu Skarbowego w Kępnie.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia o unieważnieniu skradzionego datownika z napisem „Urząd Skarbowy w Kępnie".

KOMUNIKAT

o unieważnieniu kwitariuszy

Ministerstwo Skarbu unieważnia niniejszym zgubione przez poborcę skarbowego w Urzędzie Skarbowym w Zamościu Edwarda Dudzińskiego kwitariusze sekwestratorskie Nr Nr 80. 588 — 80. 600.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu unieważnia pieczęć urzędową z napisem „Kontrola Skarbowa 967", należącą do Rejonu Kontroli Skarbowej w Bytowie, a zagubionej dnia 27 października 1945 r.

Cena numeru niniejszego zł. 12.—. Prenumerata miesięczna zł. 20.—.

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy.
Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Zakłady Graficzne „Czytelnik" Targowa 82.